

טיב הקהילה

ב"ד

פרי בהעלותך
 י"ב סיון תשפ"ב
 זמני הרלקת הגדת ומרצ"ש
הדרה"ג 7:09
מוצש"ק 8:27
ר"ת 9:02
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוק"ש א' 8:10 | **סוק"ת א'** 9:39
סוק"ש ב' 9:03 | **סוק"ת ב'** 10:15
 | הזמנים לפי שעון קיץ |
 נתיח מס':
625

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

קרבת ה' בזכות מידת האמת

קיים את תפקידו, ואין מענישים למי שקיים את רצון בוראו. ועל זה השיב רב' משום צובע! כלומר, אין מענישים אותו על עצם ההסתה כי אם על אופן ההסתה, כי הקב"ה לא ציווה כי אם לפנות את האדם לעבירה, אולם הוא לא הסתפק בכך, וטרח גם לצבוע את העבירה בגוון של מצוה. ובכך הביא את האדם לידי עבירה כמעט שלא באשמתו, כי כל עוד שהוא יודע שמדובר ברצונות שליליים עדיין ביכולתו להתמודד עמם ולהתגבר עליהם, אולם אם מוסיפים לומר לו שאם לא ימשך אחר רצונותיו יחטא, זה כבר מעבר לכוחותיו של האדם, ועל זה אכן ראוי להישחט.

אולם כפי שדייקנו ואמרנו שהצביעות מביא לידי כך שהאדם חוטא 'כמעט' שלא באשמתו, אבל אי אפשר לפוטרו כלל וכלל, כי בכל זאת יש טענה על האדם, שהיה עליו להעמיק ולהבין את המסתתר גם בפיתוי כעין זה, וכפי שהוכיחו זאת בני לוי בעוון העגל. כי עליו להבין שלא בכדי נכשלו בני ישראל בזה העוון, בעודם תחת רישומו של מעמד 'מתן תורה'. אין ספק שהיצר התחכם והוכיחם כי זוהי חובתם בזה השעה, ושזהו רצון הבורא ברוך הוא, ועל כן אף העיוז לבוא ולדרוש זאת גם מאהרן הכהן. אולם שבט לוי הוכיחו שגם בשעה קשה זו יכול האדם ליישב דעתו ולהתחכם על עלילותיו של היצר. ושעליו להתבונן היטב היטב אם אכן זהו באמת רצון הבורא, כי גם כשהיצר מפתה על עבירה שהיא מצוה משיגה הבורא ברוך הוא שיהיה איזה פתח להכיר את האמת. [ועצם הדבר שהאדם מתאוה כל כך להמצוה הוא אות שאין כאן מצוה, כי אין היצר מניח להאדם להשתוקק כל כך למצוה...] ועל כן גם כבגוון דא אי אפשר להסיר כל טענה מן האדם הנכשל ולנקותו מכל וכל, וגם כשמדובר בפיתויים כעין אלו עתיד הוא לתת דין וחשבון. וכפי מה שאנו רואים שהקב"ה העניש את החוטאים בעגל, וגם אנו סובלים בעווננו מזה החטא, כי כן אמר הקב"ה למשה (שמות לג, ה) 'וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם'...

עובדא זו של עמידת בני לוי בנסיון, מלבד היותה עדות להעונש המגיע למי שאין עומד בנסיון כעין זה, היא מאידך גם חיוק לעמידה בנסיון, וזאת על ידי שמתבוננים גם בה'מידה טובה' שזכו בני לוי בזכות עמידתם בנסיונם. שהרי לא זכו בני לוי להיות קרובים אל ה' ולשרתו עד שעמדו בנסיונם הקשה. ולא לעצמם בלבד הטיבו כי אם לכל הדורות הבאים אחריהם, כולם זכו בגדולה זו בזכות עמידתם על האמת. ואפשר שזהו כוונת הכתוב באמרו: 'הקדשת' אתם ל' כי 'אתם' הם אותיות 'אמת', וכמי שאומר שבזכות ה'אמת' זכו ונתקדשו.

ואכן מוצאים אנו שמידה זו מצויה גם כהיום. שכן איתא בספרים הקדושים, שאם חפצים לזכות את האדם במעלה ובמדריגה מסויימת, מעמידים אותו לפני כן בנסיון קשה, ואם אכן עומד בזה, מזכים אותו באותה מעלה. ועל כן מן הראוי שנעמוד איתן בכל נסיון, ונזכה בזכותה למעלות רמות בקדושה.

בני נהנים נהנים המה לי מתוך בני ישראל תחת פטרת כל רחם בכור כל מבני ישראל לקחתו אתם לוי: (ח, טז)

ופירש"י: כי לי כל בכור - שלי היו הבכורות בקו הדין, שהגתיו עליהם בין בכורי מצרים ולקחתי אותם לי עד שטעו בעגל, ועכשיו ואקח את הלויים:

בדברי רש"י אלו אנו רואים כי זכיתם של הלויים להתקדש במעלתם היתירה, ולהתמנות למשרתי ה' במקום השראתו, היתה מידת האמת. הם לא נתנו לבלבולי היצר לעשות את שלהם כדי להעתיקם מן האמת. אלא תמיד העמיקו במחשבתם לדעת מה ה' דורש מהם באמת, ובכך מנעו עצמם מלעוות ומלהטות עצמם אחר ההבל והחטא.

כי כך הוא דרכו של יצר הרע. הוא הלא יודע שישראל הם מאמינים בני מאמינים, ואמונתם עזה וחזקה כל כך עד שאפילו הקל שבקלים מוכן ומזומן למסור נפשו על קדושת השם, ועל אחת כמה וכמה שלא יעזי להמיר פקודותיו, ולהימנות ח"ו בין המורדים במלכות שמים. ואם כן גם כשיבוא לפני האדם ויעורר בו רצונות שליליים, לא יאבה האדם לשמוע לו, כל עוד שהוא יודע שרצונותיו נוגדים את רצון הבורא ברוך הוא, על כן מתחכם הוא לבלבל את דעתו של האדם, ולהראות לפניו שכלל אינו מתכווין להחטיאו, כי אין אלו רצונות שליליים כלל, להיפך, רצונות אלו באים כתוצאה מזה שבמצוותיו הוא חפץ מאוד, וכאן הוא כבר ממציא לפניו כל מיני הוכחות מן התורה למה אכן מדובר במצוה.

והאמת הוא שלא ניחא ליה להקב"ה בתחבולה זו, ועל אף שהקב"ה בעצמו ברא את היצר הרע כדי שיפתה את האדם לעבירה, מכל מקום כבר הסתפק בוראינו בזה שהיצר מפתה את האדם לאיסור מפורש, והאדם בידעו שמדובר באיסור, יכבוש את רצונותיו הפרטיים למען רצון בוראו, בזה בלבד כבר גורמים נחת רוח גדול במרומים. אולם בזה שהוא מסנוור את עיני האדם עד שחושב על עבירה שהיא מצוה, הוא כבר הגדיל לעשות יותר מן המצווה עליו, ויצטרך לתת על כך דין וחשבון. כי הוא מאשים בכך את האדם כמעט שלא באשמתו.

הוא אשר דיבר מרן הבעל שם טוב ז"ל, לבאר על דרך העבודה את מאמר חכמינו ז"ל (שבת ע"ה): 'שוחט משום מאי חייב? רב אמר משום צובע! ופירש, כי זה ה'שוחט' הוא היצר הרע', על שם היותו גם ה'מלאך המות' הממית את האדם, וכמו שאמרו עליו חז"ל (בבא בתרא טו) שבתחילה הוא 'יורד ומתעה' את האדם ומחטיאו, ואחר כך הוא 'עולה ומרגיז' בקטרוגיו, ועל ידי זה הוא 'נוטל רשות ונוטל נשמה', וכיון שכן שפיר ראוי לכנותו 'שוחט'. ושואלת הגמרא זה ה'שוחט' משום מאי חייב? כלומר, למה יתחייב מיתה? שהרי אמרו חז"ל (סוכה נב) 'שלעתידי לבוא מביאו הקב"ה להיצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים', ולמה באמת מענישים אותו במיתה? ולא תעלה על דעתך שזוהי בסיבת פיתוי למרוד במלכות שמים, שהרי בכך

טיב המערכת

ויהי אנשים

סיפר בחור אחד ספארי קהילתנו: קיבלתי על עצמי את תקנת קהילתנו כפי דרישתו של מורנו הרב שליט"א ללמוד בכל יום דף קיצור שולחן ערוך, ורכשתי לשם כך את הספר 'הקיצור היומי שולחן עמי תמיד לכל מקום והנה יום אחד אני פוגש חבר טוב שלמדנו יחד לפני כמה שנים בישיבה קטנה והוא אומר לי 'דע לך שבזכותך לסדתי וסיימתי כבר כמה פעמים את כל הקיצור שולחן ערוך, שאלתי אותו: וכיצד זה בזכותך? ענה לי שבהיותו יחד בישיבה דיברתי עמו על החשיבות של לימוד קישור דף ליום, והוא קיבל את דברי והחל גם הוא ללמוד, ומאז ועד היום כבר עברו כמה שנים ובכל שנה הוא זוכה לסיים את כל הקיצור! בפרשתנו מסופר 'יהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה... ויאמרו האנשים ההם... למה נגרע... ויאמר משה עמדו ואשמעו מה יצוה ד' לכם, רש"י אומר 'זדאווה היתה פרשה זו להאמר על משה כשאר כל התורה כולה, אלא שזכו אלו שתאמר על ידיהן, שמגלגלין זכות עליו זכאי, דהיינו שהמצוה הזו של פסח שני היתה בכל מקרה צריכה להינתן, אבל הם כיון שביקשו ואמרו 'למה נגרע, זכו שהמצוה הזאת תינתן על ידם שמגלגלין זכות עליו זכאי.

בטעות אנו חושבים שכדי לעסוק ביחוי הרבים צריכים לנדוד למרחקים ולחפש אנשים הרחוקים מדרך התורה ולקרובם לתורה, זו אכן זכות גדולה, אבל זיכוי הרבים יכול להיעשות גם בסביבה הקרובה עם המשפחה והחברים הקרובים, איזו זכות גדולה תהיה לך אם בזכותך עוד יהודי אחד ילמד בכל יום דף קיצור שולחן ערוך או דף גמרא או יקפיד יותר על אחת מסמכות התורה, ובאמת דע לך שהרבה שלוחים למקום ואם אחת לא תהיה שליח לזכות את אותו יהודי הקב"ה ימצא כבר משהו אחר, אבל נותנים לך את ההזדמנות הראשונה, ואם תהיה חכם ותחטוף את המצוה - זכיתו כי 'מגלגלין זכות עליו זכאי.

(ע"פ טיב התורה-בתלמוד)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיח
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 ההודעות

האמונה בהשגחה פרטית

על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו כל ימי אשר ישכן הענן על המשכן יחנו: (וי' טו)

המסעות והכליתם

איתא בספרים הקדושים, שבאלו המסעות זכו בני ישראל להמשיך תיקונים גדולים ונשגבים, ועל ידם זיככו את עצמם להיות ראויים ומוכשרים לקדושת ארץ ישראל. ואע"פ שלא השכילו תמיד להבין על מה ולמה זוכים הם לתיקונים דוקא באמצעות מסעות אלו, קיימו עצת בוראם מתוך ביטול הגמור לדעתו.

וזהו שאמר הכתוב (וי' טו) 'על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו', כי זה הכתוב אומר 'דורשיני', כי האיך יעלה על הדעת שבני ישראל לא עשו מסעותיהם על פי ה' וכן בחינם יטריחו את עצמן לנדוד ממקום למקום אם לא ציוה ה' ותו הלוא הכתוב העיד (להלן פסוק כא) שהענן שימש כאות לישראל למסעותיהם, ובהכרח היה זה על פי ה', ונמצא שזה הכתוב מיותר. וביותר יפלא הכתוב הלאה (פסוק כג) שחזר להודיענו שוב ש'על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו', ולמה לי זאת, אם לא שכיוון הכתוב להודיענו שבני ישראל לא ידעו כלל על מה ולמה עליהם לעקור מכאן ולבוא לכאן, ואף על פי כן ביטלו דעתם לדעת בוראם, וידעו שכל נידויהם הוא על פי הדעת העליונה, היודע סיבת המסעות ותקוניהם. ועל אף שלא היה מדובר כי אם בעשיות גשמיים, כי לא היו אלו המסעות כרוכים בשום מצוה.

בחינות המסעות ככל איש ישראל

עוד איתא בספרים הקדושים, שגם בני ישראל לדורותיהם צריכים לזכך את קומתן הרוחנית, ועל כן עוברים על כל אחד ואחד בחינות שונות שהם כעין אלו המ"ב מסעות, וזאת באמצעות הפעולות שהבורא ברוך הוא מזמין לפניו.

ועל כן מוטל גם עלינו להאמין שכל הפעולות שאנו עושים בעולם, לרבות הפעולות הגשמיים, הם על פי ה'. כי הבורא ברוך הוא רואה שבאמצעות אלו הפעולות יבוא האדם לתיקונו, ולכן סיבב והכריחו לכך.

דברים אלו שופכים אור על דברי השל"ה הקדוש על מקראות אלו, והוא לך לשונו: 'יש רמז מוסר בכאן, על כל פעולה או תנועה שהאדם עושה, יאמר: 'אם ירצה השם' או 'בעזרת השם'. למשל, בלכתו בדרך יאמר: 'הנני נוסע בעזרת השם יתברך, ובעדתי לחנות במקום פלוני בעזרתו יתברך אם ירצה'. וכשבא למקום הנחיה אז יחזור ויתן שבת, ויאמר: 'הנה בעזרת השם יתברך באתי הנה, ובעדתי ליסע לזמן פלוני בעזרתו יתברך אם ירצה'. נמצא שם שמים שגור בפיו בשעה שעולה במחשבתו, ובשעת מעשה, ככה בכל פעולתיו, עכ"ל.

בדבריו אלו נותן הוא לנו להבין, שכל פעולה שהאדם עושה תלויה ברצון הבורא ב"ה, ולא בכדי חפץ הבורא בהן, אלא יודע הוא שיבוא האדם לתיקונו על ידם, ועל כן קודם כל פעולה יאמין שרק אם ירצה ה' בפעולה זו יצליח האדם להוציאה מן הכח אל הפועל. כי לא יסבב הקב"ה שום פעולה על ידו אם לא שיש בכך תיקון לנפשו. ואחר שאכן הוציא פעולה זו אל הפועל יודה וישבח את בוראו על כך, כי הצלחתו היא הוכחה שיש בכך תקנה לנפשו.

והדברים מחוורים ביותר בדברי השל"ה במקום אחר (שער האמונות אות א) וזה לשונו: 'בכלל דבקות האמונה, שיאמר על כל פעולה שרוצה לעשות אפי' לזמן קרוב, יאמר אעשה זה אם ירצה השם, הן שיהיה דבר גדול או דבר קטן, וסימנך 'עצת ה' היא תקום' הי"א ר"ת א"ם 'ירצה ה' שם, ואז תקום' עכ"ל. הרי לנו מדבריו אלו שכל פעולה שהאדם עושה היא בגדר 'עצת ה' ולא נעשית במקרה כי אם בהשגחה ולשם סיבה מסויימת.

תקנת חז"ל לשאול בשלום חבירו בשם

זוהי התקנה המוזכרת בחז"ל (בבבא מציעא דף ט"ז) 'שיהא אדם שואל בשלום חבירו בשם', והוכיחו זאת מהנאמר (רות ב' א'): 'והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים: ה' עמכם, ויאמרו לו: יברכך ה'. הרי שבעוד בראותו שהקוצרים עושים את מלאכתם, ביקש להרגילם באמונה שה' עמם, ולא ידמו בדעתם שתכלית מטרתם במלאכתם הוא רק כדי להחיות את עצמם, כי גם אם זהו ההכרח לפעולם, יש בכך תכלית אחרת שהש"ת חפץ בה. ועל כן ירגילו עצמם באמונה כי עצת ה' עמם בפעולתם, ויש בכך גם תיקון לנפשם ולנשמתם.

תקנה זו לא היתה פשוטה כל כך בעיני חכמינו ז"ל, מצד אחד ראו בזה זלזול בכבוד שמים, הם לא רצו לייחס מעשי של הקב"ה בעיני חול שהאדם מכוון בעשייתם על הכרחיו החומריים, וכפי שמפרש רש"י שם, שתיקנו תקנה זו 'ולא אמרינו מזלזל הוא בכבודו של מקום בשביל כבוד הבריות להוציא שם שמים עליו, הרי לנו מדבריו שהיה צד שלא לתקן תקנה זו. אולם הכריחו כן לתקן תקנה זו, כי ראו בכך הכרח לאמונת האדם בהשגחת הבורא, וגם כי מתוך כך יכוון גם בכל פעולותיו החומריים לשם שמים. ולכן סיימו שם המאמר במקרא שכתוב (תהלים קט, קכ) 'עת לעשות לה' הפרו תורתך', ופירש"י: 'פעמים שמבטלים דברי תורה כדי לעשות לה', אף זה, המתכוין לשאול לשלום חברו זה רצונו של מקום, שנאמר בקש שלום ורדפהו, מותר להפר תורה ולעשות דבר הנראה אסור.

אמונה זו היא המועלת לו לאדם גם כן שלא להתגאות בהצלחתו, כי מעתה לא יתלה את הצלחתו בכשרונותיו המבורכים, כי אם בכך שזוהו תיקונו, כי רק מסיבת היות מעשי ידיו תיקון לנפשו זוכה ומצליח הש"ת את ידיו, ואלמלא זאת לא היה רואה ברכה בפעולותיו.

הוא זה שהוכיח מרן החיד"א את האדם על כך שמייחס את הצלחותיו לעצמו, ותוכן דבריו מוסבים על מאמר הכתוב (רות א, כא) 'אני מלאה הלכתי וריקם השיבני ה' כי כשהאדם מצליח וידי מלאים בהצלחה, נדמה לו שהוא המצליח. ואומר 'אני' הוא זה ש'מלאה הלכתי', ורק כשאנו רואה ברכה במעשי ידיו והוא בבחינת 'ריקים' אז הוא מייחס כשלונו לבוראו ואומר 'השיבני ה'', אולם לאמיתו של דבר הוא שהכל הוא מאת ה', והכל תלוי בתיקון נפשו.

ישיבה לפני המתפלל

א. כתוב בפסוק (שמואל א א כ) אָנֹכִי הֹאֲשִׁיחַ הַנְּצֻבֹת עִמָּכָה בָּהֶן, ודרשו חז"ל, אמר רבי יהושע בן לוי מכאן שאסור לישב בתוך ארבע אמות של תפילה (בבבא מציעא דף כ"ג), ממה שנאמר, הנצבת 'עמכה' היינו שהיה עומד כמותה (סו"ט).

ב. והטעם, מפני שנראה כאילו חבירו מקבל עליו מלכות שמים הוא אינו מקבל (סו"ט), וי"א הטעם, משום דהמקום שהמתפלל עומד אדמת קודש הוא כל זמן שהוא מתפלל [הואיל ושימנה נבחו (ש"ע דף ס"א)], וע"כ צריך לאותו שהוא באותו מקום דהיינו תוך ארבע אמות לנהוג בו כבוד, וכל שיושב ואינו עוסק ג"כ בדבר קדוש, הו"ו כאלו לאו קדושה שם, והו"ו כשאר מקומות שבבית, ע"כ צריך שיעמוד להראות שיש כאן קדושה (סו"ט).

ג. אסור לישב בתוך ד' אמות של מתפלל (סו"ט). אפילו אם המתפלל עומד בתחוננים שלאחר התפילה, מ"מ כל זמן שלא פסע אסור לישב בארבע אמותיו (סו"ט).

ד. גם סמיכה אסור בארבע אמות של המתפלל, אם סמיכה במקצת שאם ינטל יוכל לעמוד, יש להקל במקום הדחק (סו"ט).

ה. צריך להרחיק מהמתפלל ארבע אמות בין מלפניו ובין מן הצדדין, והסכימו האחרונים דה"ה דיש להרחיק מלאחריו (סו"ט).

ו. כשהוא יושב באלכסון, די בארבע אמות של אלכסון (סו"ט).

ז. צריך להרחיק מלפניו ארבע אמות, וי"א דכנגדו אפילו כמלא עיניו אסור, והטעם הוא, מפני שנראה כמשתחוה לו (סו"ט).

ח. ולפ"ז דוקא לישב אסור, אבל לעמוד מותר אפילו בתוך ארבע אמות, אולם י"ל דאף לעמוד סובר דאסור, דע"ז מתבטל כונתו (סו"ט).

ט. ולמעשה, כתבו האחרונים שטוב להחמיר ולהרחיק מלפניו כמלא עיניו (סו"ט), ודעת השו"ע הרב (סו"ט) דדי בארבע אמות.

י. ונראה שבעמידה הו"ו לארבע אמות בודאי אין להחמיר, ואולי אף בתוך ארבע אמות יש להקל, ובפרט אם היה עוסק בתורה (סו"ט).

יא. אם הוא עוסק בדברים שהם מתיקוני התפילות, ואפילו בפרק איהו מקומן, אינו צריך להרחיק מהמתפלל (סו"ט).

יב. וה"ה אם עוסק בפרקים במנחה בשבת, ג"כ מותר לישב בצד המתפלל (סו"ט).

יג. יש מתיים בעוסק בתורה לישב בארבע אמות של המתפלל, אף על פי שאינו מתיקוני התפילות, והטעם, דס"ל דלא אסרו חכמים לישב בצד המתפלל אלא כשיושב דומם, ונראה כאלו אינו רוצה לקבל עליו עול מלכות שמים, אבל כשהוא יושב ועוסק בתורה הרי הוא כמקבל עליו עול מלכות שמים (סו"ט).

יד. ג"כ מותר לישב בצד המתפלל (סו"ט).

טו. יש מתיים בעוסק בתורה לא יחמיר בזה, וכ"ש רב שיושב עם תלמידים ולומדים, ובאו עשרה המתפללים, אינם צריכים לעמוד, ואפילו מדת חסידות ליכא (סו"ט).

טז. אין בעוסק בתורה לא יחמיר בזה, וכ"ש רב שיושב עם תלמידים ולומדים, ובאו עשרה המתפללים, אינם צריכים לעמוד, ואפילו מדת חסידות ליכא (סו"ט).

טז. דין זה נוהג גם בתפילות נשים, [וזהו כל האיסור לפני מתפלל חנה, (פוסקים)], ויש אומרים דנוהג גם בתפילות קטנים שהגיע לחינוך, (אורחות איש בשם החז"ר, וכן לעז פ"א סק"ה), אולם יש מקילים לענין קטנים, (איא בוטשאטש). סק"ה].

נא, אין לך מה לעשות? הרי סוחר אתה, לך לעבוד! חבל על כישוריו שכמוך... הרי צריך לעבוד!
ענה לו אותו סוחר: שמעני היטב! דוקא כאיש עסקים ממולח, יודע אני היטב שההצלחה אינה תלויה רק בעבודה, אלא כפי שזה נקרא בפי הסוחרים: צריך קצת 'מזל' [א ביסאלע מל...], שאצלנו קוראים לזה: 'סייעתא דשמיא'! הלא גם אתם חרטתם על גבי שטר הדולר שלכם שאתם מאמינים בה! (In God we trust), ובכן כשמתגלגל לידי איזה דבר מצוה קופץ אני אליה בלהט ובשמחה, ואני מאמין ובטוח שכל הברכה הגדולה שיש בעסק שלנו הכל בזכותה של מצוה שהיא מביאה הברכה!

אולם רעיתו של אותו שותף לא יכלה להסכים עם כך שבעלה מחזיק את החנם ותומך בו כל העת, כאשר במקום לעבוד עוסק הוא בקירוב רחוקים, ודרשה מבעלה להפסיק את התמיכה בהם, אבל הוא לא אבה לשמוע מכלום. כשבאו בני הזוג לפני אחד מגדולי ראשי הישיבות שבאמריקה והציעו בפניו את שאלתם. אמר להם, וכי מי אמר שהשווער מחזיק את החתן, אולי החתן הוא זה שמחזיק את החותן... שבזכות החזקת התורה עסקו מצליח ומשגשג.

יום אחד הגיע לאמריקה הגה"צ רבי חיים קרייזווירט זצ"ל רבה של אנטוורפן המעטיירה, ואותו שותף שהיה קשור עמו מאד הדייר את רגליו מן העסק שבוע שלם, הוא פשוט לא הופיע כלל... רק התלווה כל העת אל הרב, ולקחו ברכבו [דרייבר] אל גבירי העיר להתירם עבור צדקותיו הרבים והיקרים. השותף השני שהיה צריך שבוע שלם לנהל את כל העסק לבדו כעס מאוד, והודיע נחרצות לחברו שבצורה שכזו אי אפשר להמשיך לנהל עסק רציני, והשותפות התפוצצה... והנה השותף הראשון העוסק תמיד במצוות לא התרגש כלל, הוא פתח עד מהרה לבדו עסק חדש שהתברך עד מאד, הוא הצליח וגדל מיום ליום והתעשר מאד עד שנעשה מאילי ההון של אמריקה, ואילו חבריו התהלך מובטל כמה שנים טובות... כשאינו מצליח לפתוח שום מסחר מחודש, ועדיין לא התחיל להרוויח אף לא דולר אחד!

• § • § •

סיפר לי מע"כ מחו' מורנו הגאון הצדיק רבי זונדל קרויער זצוק"ל בעל "אור החמה", שהגאון רבי ישראל סלאנטר זצוק"ל היה אומר: כדאי וראוי לי לנסוע מביתי ועד פריז הבירה, מרחק אלפי רבבות פרסאות, כדי שיהודי אחד המעשן בשבת ישאף שאיפה אחת פחות מן הסיגריה... בטיב מעשה זה לימדנו ר' זונדל גודל חשיבות המצוה של קירוב רחוקים, עד שחכמינו ז"ל העידו בה (בבא מציעא פה) "שאפילו הקדוש ברוך הוא גוזר גזירה מבטלה בשבילו, שנאמר (וימיה טו, יט) ואם תוציא יקר מזולל כפי תהיה", ולפיכך מן הראוי להדר במצוה זו ולקרוב איש ישראל לאביו שבשמים. - וכמוכן לאו כל אנפין שוים, וכל ערום יעשה בדעת להבין ולהשכיל מתי וכיצד צריך להשתדל בקירוב הלבבות בישראל, ולא באנו רק להראות גודל כוח הקירוב שיש בידינו לאחינו כל בית ישראל תמיד בקירוב של חיבה!

כך באמצע המחנה, פשט את הפחמקאות השחורות שלו עצמו מרגליו, שהיו הזוג גרביים היחיד שהיה לו, ונתנם לנערה המסכנה ונשאר הוא יחף. והסביר לה, שאצל האישי אם יישאר יחף אין בזה משום דת הצניעות, אבל בת ישראל קדושה וטהורה צריכה מדין 'דת יהודית' לכסות את רגליה בצניעות ובקדושה. ולא שת לבו לכבודו ולגברותו... והמשיך בדרכו כרבי ואדמו"ר מפורסם יחף ללא גרביים... להצלת נשמת ישראל!

וכל ימיה של אותה ריבה היתה שומרת על פחמקאות הללו ומתחזקת בהם, שהם הביאו מנוח ומזור מעט לנפשה הפצועה, בראותה שאין היא בודדה וגלמודה בעולם, ויש יהודי אחד אוהב ישראל שדואג לה ולנשמתה... והתקברה מכוחם בקירוב של חיבה ואהבה לאביה שבשמים ולעבדיו הצדיקים.

ובימי השבעה כשישבו בני המשפחה באבלותם אחר הסתלקות אותו צדיק בקרית צאנו שבעיר נתניה יצ"ו, הטריחה עצמה אותה אשה במיוחד, אף שהיתה כבר זקנה וחלשה להגיע לנחמם, וכשדמעות זולגות מעיניה בלי הרף סיפרה מעשה זה, והם לא הכירוה מעולם ולא ידעו מכלום, והראתה לפניהם את הגרביים ההם שחיוקוה וחימומו את לבבה כל ימי חייה...

ומכאן נשא אותו גדול קל וחומר בנפשו, שאם על גרביים שברגל יש לוותר בשביל קירוב נשמת ישראל, אף שנשאר בעצמו בלא גרביים, על אחת כמה וכמה כשהמדובר בכיפה הקדושה שבראש המחזירה יראת השם, וניתן למצוא בה העצה בתחליף המטפחת, שצריך לקרוב בה את ישראל בקירוב של חיבה ולהשפיע בה יראת שמים, להשיב רבים מעוון!

וללמדך עוד שאין לזלזל בשום מעשה שמספרים מהצדיקים, כדחזינו שמכוח טיב אותו מעשה למד צדיק דרכו, ומכל מעשה יש להוציא את הלימוד מוסר הנצרך לאדם למעשה. • § • § •

היה היו שני שותפים שפתחו יחדיו עסק פורה ומצליח בארצות הברית של אמריקה, אחד השותפים היה אוהב מאד לעסוק במצוות, בכל הזדמנות שנפלה לידו הלך לעסק המצוה כשהוא משאיר את העבודה בעסק בשביל חבריו השותף השני... השותף לא הסכים עם הגיחות הרבות הללו המבזבזים זמן רב והון יקר, הוא חזר וטען כאמריקאי מובהק: "טיים איז מאני" (TIME IS MONEY), אך חבריו הבהירו לו שהוא מאמין שדווקא בזכות המצוה יתברך העסק! לאותו שותף הרודף למצוות יש חתן העוסק הרבה בקירוב רחוקים, פעם אחת ביקשו חתנו להתלוות אליו בקירוב גביר סוחר אחד שנוצר ביניהם קשר טוב מאוד והוא נצרך למעט סיוע מחמיו, שבתוקף עסקיו במסחר מכיר הוא יותר טוב את עולמם של הסוחרים, ויכול לדבר עימו בקירוב של חיבה. ואכן התלווה אליו חמיו בשמחה לעסוק במצוה ובקירוב רחוקים, הם הגיעו לבית הגביר שהיה חילוני גמור לכל דבר, ובתוך כדי שיחתם היפה אמר לו הגביר לשותף הסוחר: הגד

חיוק באחד מבתי הסוחר שבארץ הקודש. - כדרכם של בתי סוחר רבים להזמין רבנים ומרצים אל המקום אשר אסירי המלך אסורים, כדי לחזק את נפשם ולרומם את רוחם, ולפתוח ליבם בתשובה. והנה קרה שם בבית הסוחר כאותו מקרה שבמעשהו הראשון, שאחד מן האסירים לא היתה לו כיפה לראשו, ומרוב בושה וכלימה שאחזה בו למראה פניו ההדורות של הרב, ביקש בהכנעה בעודו אוחז כף ידו על ראשו אם יש לו לרב אולי כיפה עבורו...

וכמעשהו בראשונה כך מעשהו בשניה, שהגיש לו הרב הצדיק את הכיפה שלו בעצמו. - אלא שכאן הגדיל לעשות, כאשר לא היה לו אז לרב את מנגעתו, כי נסע אל השיעור עם כיפתו הגדולה המכסה את כל ראשו. - אך לאחר שהבטיח אותו אסיר בהתרגשות שאם יקבל את כיפתו של הרב לא יסיר אותה מעל ראשו... רצה הרב הצדיק מאד לקרוב בתשובה ולהשיבו לצור מחצבתו, ותר וחיפש עצה בדבר. - עד שזכר שבצעירותו כשהיה מסתופף בצל הרה"ק רבי יודאלע הורוביץ זצוק"ל מוד"קוב, קיבלו פעם אחת בביתו כשלאישו קשורה מטפחת לבנה גדולה במקום הכיפה, [פגארה מחמת כאבי הראש העיים שתקפתו וייסוריו תמיד כדוע], והבין שלא בכדי ראה הם כזאת אצל הצדיק, אלא כל דבריהם ומעשיהם לימוד גדול הם עבורנו, והכין לו בזה הדרך שיצטרך גם הוא להגיע בבוא הימים לכיפה שכזו...

נטל אפוא אותו גדול את מטפחתו הלבנה וקשרה היטב על ראשו מכל צדדיו בשמחה גדולה, ולאותו אסיר נתן את כיפתו הגדולה והשחורה כהבטחתו. וכך ניגש למסור את שיעורו בפני האסירים הרבים, כשכיסוי מטפחת הלבנה מכסה את ראשו... והכל השתוממו למראה המסירות המופלאה לקירוב לב איש ישראל נדחה אל אביו שבשמים!

בגמרו השיעור נסע הרב לביתו כשאותה מטפחת לבנה על ראשו, וברגע שנכנס לביתו וראתה הרבנית את המטפחת שלאישו שחקה מאוד למראהו המשובש כמו 'כאפייה' לבנה... ושה כל אותו המעשה. וללמדך דרכי 'קירוב של חיבה', שאין לזלזל בשום נשמה מישראל, ויש לבטל את עצמו וכבודו מכל וכל בשביל קירוב נפש מישראל, להוציא יקר מזולל! באותה הזדמנות סיפר אותו גדול למקורביו מנין למד הנהגה זו. - ממעשה מופלא שהתפרסם על הרבי הקדוש מצאנז - קלויזנבורג זצוק"ל בעל "שפע חיים", שלאחר השואה פגש אי שם במחנות העקורים שבגרמניה בנערה ניצולה יהודיה אחת שהסתובבה במחנה ללא גרביים. וכאשר ידוע שנטל על עצמו עול הרמת קרן היהדות מעפרות הכבשנים, ודאג לכל בני ובנות ישראל בגשמיות וברוחניות, ניגש אליה ברוך ושאלה בעדינות מדוע אינה גורבת גרביים כראוי וכיאות לדת בנות ישראל צנועות וכשרות, והנערה ענתה בוכייה שאין לה גרביים ללבוש... מה עשה אותו צדיק וקדוש, שלא מצא מרגוע לנפשו מבכיתיה של נשמה גלמודה וטהורה ותמימה - הוא נעמד

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצוי"ב

לע"י יעקב צינן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יחנסלו תנצבה.	גרפצי'ק סל: 02-5002321	קשת הרשת מיתוב י"ר וקידום מכירות 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל"פ
----------------------	-------------------------------------	-------------------------------	---	--	---	---	------------------------	--	------

יר"ל ע"י קהילת שבתאי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173